

[Udenrigsministeren.]

Som Danmark, således har også de andre lande påtaget sig at gennemføre et program i den kommende tid. Jeg tror med rette at kunne sige, at det betyder vedtagelsen af et virkelig realistisk forsvarsprogram for hele Atlantpagtområdet. Vil det nu også kunne gennemføres? Naturligvis vil det ikke være muligt på forhånd at afgøre for de enkelte lande, hvor langt de vil nå, og nogen forskydning i tidsperioderne vil måske komme til at foreligge. Selvfølgelig har man ikke absolut kunnet binde sig til at nå ganske bestemte styrker opstillet, men der er lagt et program, og man har faste mål for 1952, foreløbige mål for 1953 og i 1954 en vejledning for forsvarsplanlægningen. Dette program bygger på en forening af militære og økonomiske hensyn, og der er ingen grund til at tro, at det ikke i hovedsagen vil kunne holde. Der bliver derved skabt ro og trykthed i arbejdet, ligesom der jo nu er taget beslutning om et gennemsyn hvert år, således at man vil få klarhed over, hvor langt man er nået.

Der var efter Lissabon-mødet en del diskussion om, hvorvidt de opgivelser med hensyn til styrkerne, som fremkom efter mødet, var korrekte. Nogle skildrede resultatet meget optimistisk, andre var kritiske, og i særdeleshed samlede kritikken sig om en meddelelse udsendt af NATOs informationstjeneste vedrørende styrkerne. Man mente, at det var for optimistisk at forestille sig, at der i slutningen af indeværende år kunne stå 50 divisioner til rådighed for Vesteuropas forsvar. Imidlertid fremgår det af general Eisenhowers nylig udsendte beretning, at det er med føje, at dette tal er blevet opgivet. Diskussionen har været ført ud fra en fejlagtig opfattelse af, hvad denne meddelelse betød. Det har ikke været meningen med den, og det har heller ikke været sagt i den, at der med udgangen af 1952 vil stå opstillet 50 divisioner i øjeblikkeligt beredskab. Forholdet er det, at af de nævnte divisioner vil ca. halvdelen være stående styrker, medens resten vil være kampklar i løbet af nogen tid, men man må ikke tro, at disse styrker kun findes på papiret. De er en realitet og vil som sagt kunne mobiliseres indenfor et vist tidsrum, og hertil kommer, hvilket naturligvis også er af den største betydning ved bedømmelsen af den militærpolitiske situation, at der vil være mere end 25 divisioner i Grækenland og Tyrkiet.

Jeg vil i denne forbindelse gerne sige et par ord om den til stadighed og trivialitet gentagne kommunistiske og iøvrigt også

sovjetrussiske påstand om, at Atlantpagt-staterne ved deres forsvarsprogram sigter på opbygningen af væbnede styrker, der kan bruges til angrebskrig. Lad mig først i denne forbindelse nævne, at den amerikanske udenrigsminister Acheson ved åbningen af Lissabon-mødet udtrykkeligt erklærede, at der her ikke var tale om styrker, der skulle anvendes til en præventiv krig. Det var en berettiget erklæring at udstede, men den var forsåvidt overflødig, som sikkert alle vil erkende, at det simpelthen er umuligt med de styrker, der er planlagt, at gå til offensiv. De vil, håber vi, give os øgede muligheder for at kunne stå imod et angreb, hvis det skulle komme. Her er det af yderste vigtighed, at det øjeblikkelige beredskab, således som vi for Danmarks vedkommende søger at skabe det ved de 18 måneders tjenestetid, er tilstrækkelig stærkt, men den styrke, som man i Østen råder over, er af et sådant omfang både talmæssigt og materielt, at man sikkert alle steder, hvor man beskæftiger sig med dette spørgsmål, er klar over, at Atlantpagt-staternes styrker vil være ganske uden mulighed for at foretage et offensivt fremskud.

Et vigtigt afsnit under forhandlingerne i Lissabon var vedtagelsen af et byggeprogram for og finansiering af anlæg af flyvepladser til fælles anvendelse i krig, det såkaldte infrastructure-program. For Danmarks vedkommende drejer det sig om et beløb på ca. 6 mill. pund sterling — der er indbefattet i vort budget — med et tilskud af omtrent samme størrelse, fortrinsvis vel fra Amerika. Tilstedeværelsen af sådanne flyvepladser er et vigtigt led i vore muligheder for i givet fald at kunne modstå et angreb derved, at de tilvejebringer de nødvendige forudsætninger for, at den hjælp, der er lovet os, også virkelig kan komme til anvendelse, idet jo alle er klar over, at Danmark ikke alene råder over et tilstrækkeligt forsvar til at kunne sikre landet mod en besættelse. Det er derfor en virkelig dansk national interesse, at disse flyvepladser bliver bygget og indrettet efter deres formål, således at vort forsvars flyvestyrker kan få den forøgelse i rette tid, som er nødvendig.

Et andet vigtigt område, der blev behandlet i Lissabon, var Tysklands deltagelse i Vestens forsvar. Jeg har tidligere her i Tinget redegjort for regeringens synspunkt med hensyn til selve spørgsmålet om at give Vesttyskland våben i hænde, og hertil er intet nyt at føje. Baggrunden for rigsdagsbeslutningen af 6. februar 1951, hvorved Danmark tiltrådte, at vesttyske styrker kan